

Rigó Kata

ANYAI

[VADHAJTÁS]

2018-01-09 | NOVELLA, VADHAJTÁS

A negyvenes nő hellyel kínált, és a munkaköréről beszélt. A műhely célja visszaintegrálni a fiatalokat a társadalomba, mondta, és haját a füle mögé igazította. Nálunk mindenki nagykorú. Tíz fővel működünk. Jelen pillanatban, tette hozzá. Zöld volt a szeme. Mustárzöld, cirmos. Hunyorogva előrehajolt, kicsit mozdított a székén, a tincs kicsúszott a füle mögül, a szeme sárga lett. A legkülönfélébb okokból kerültek a

társadalom peremére, folytatta, de mind jobb sorsra érdemes ember. Ebben hiszek, tette hozzá szinte suttogva. Nikotinszagú leheletét is éreztem, amikor leszögezte, kizárólag szakoktató leszek, ő szociális munkás és pszichopedagógus, a többit hagyjam rá.

periférikus figyelem

Néhány alkalom után tudtam, hogy tényleg ráhagyhatom. Igyekeztem csakis a kézműves technikákról beszélni a kliensekkel, de szövés vagy bőrvarrogatás közben a periférikus figyelem sokszor bátorítóbb, mint az egyenes faggatás. Magukról is sok mindent elmeséltek. Én meg továbbadtam Évának, ő bólintott, igen, Bianka valóban kapualjban szült gyereket, és igen, elveszítette. Andris azért használ jogi terminusokat, mert négy éve csoportos garázdaságot követett el, Rita kataton skizofrén, szépen szedi a gyógyszereit, a színtelen hangja elárulja, Laci friss hajléktalan, mint Zoli, aki néhány hét alatt elköltötte az életkezdési támogatást.

Utógondozási hiba, tárta szét karját Éva. Nézd meg, márkás cuccokban jár, illatos. Ez volt a vágya, amióta az eszét tudja. Négyévesen kiemelték a családjából, most se pénze, se melója. Bejött a szállóra, befogadtuk. Kerestem neki OKJ-s képzést, de alig tud olvasni. Keddenként előbb bejövök, és olvasunk. Nagyon akar, menni fog neki, nem buta fiú.

Zoliról alig tudtunk valamit. Sejtettük, mikor szerezte hátára a hegeket. Ha elgurult egy szegecs, és lehajolt érte, néha láttuk a hosszú, vékony csíkokat. Gyöngyházás fényel csillogtak, mint a csecsemőkori oltások nyoma. És néha megvillant a haja közt egy árok. Akkora balta nincs, mondtam Évának. Lehet, hogy a feje még kicsi volt, találgatta. Zoli soha nem beszélt erről senkinek.

nyersen és bátran

A szövést utálta, apró bőrtárgyakat viszont szívesen készített. Különös mintákat festett vagy lyuggatott a kiszabott darabokra. Volt többféle előrajzolt motívum, azok nem érdekelték, csak a saját ötletei, nyersen és bátran komponált, mindjárt az anyagra. Kezdetben megpróbáltam rávenni, hogy tudatosabban tervezzen, készítsen vázlatot, de meg se hallotta. Aztán hagytam, mert egyedi táskái, tokjai mintha az Amazonas környékén készültek volna.

Erős volt, és könnyen dühbe gurult. Felugrott a székéről, kiabált. Éva halkán megkérte, menjen a dolgára, de ha akar, pár percre kimehet, míg lenyugszik. Zoli olyankor kirohant, hallottuk, ahogy a kukát rugdossa. Kérlek, Zolikám, a kukát ne lyukaszd ki, kell az még nekünk, rugdald inkább annak a nagy fának a törzsét, annak, ni, mutatta Éva az ablakból, Zoli pedig újra kiment, majd káromkodva jött vissza, hogy már nemcsak az ideg cseszi szét, a lábujja is fáj. És benn üvöltözött tovább.

Éva elmagyarázta neki, hogy hangoskodása mennyire zavaró – itt terápiás légkörre törekszünk, mondta. Milyen piásra? A többiek röhögtek, hát *terásra*, vágod, Zoli, nem? Vagy olyat még nem ittál? Zoli vállat vont, leült. Éva a vállára tette a kezét, de csak egy pillanatra, mert Zoli nem bírta, ha fogdossák.

Egyszer különösen felhergelte magát. Nem találta a Palmatextet. Az mindig eltűnt. Bármennyire ügyeltünk rá, elpárolgott. Zoli össze akarta ragasztani a szemüvegtokot, amire napok óta festegette a mintát. De nemcsak azért lett ideges, mert nem tudott ragasztani, hanem mert a Palmatextet ezúttal nem ő, hanem Laci szipuzta el. Felugrott a helyéről, kiabált, hogy most öntötte el a szar az agyát. Éva megint lassan, türelmesen kezdte, hogy jobb volna odakinn csapkodni, Zoli kicsörtetett, de nem talált semmit, amit szétüthetne-rúghatna, jött vissza, és a belső ajtót verte ököllel. Zolikám, nyugtatta Éva, az állagmegóvás is fontos célkitűzésünk, én megértem, hogy frusztrált vagy, de kérlek, vigyázz az értékekre. Zoli csak odapillantott, vörös volt a szeme a dühtől, és hatalmasat sózott megint az ajtóra. Megrepedt a pozdorjalemez. Már emelte az öklét a következőhöz, Éva tovább beszélt. Zolikám, tudom, hogy nagyon nehéz az életed, szívből együttérzek, de most legyél szíves...

Ökölcsapás, az ajtó átlukadt.

szemében szokatlan láng gyúlt

Zoli, próbálj lehiggadni! Alkalmazkodj az itteni terápiás légkörhöz, suttogta Éva, mintha fulladozna, mert különben – itt egy pillanatra elakadt, sárga

szemében szokatlan láng gyúlt, és hangját kieresztve fejezte be: különben úgy pofán baszlak, hogy a taknyodon csúszol ki innen!

Mindenki abbahagyta a munkát, és dermedten figyelt.

Zoli megállt, leeresztette az öklét. Elindult Éva felé. Kikerülte, visszaült a helyére. Tekintete egyszerre volt szomorú és sóvár, a düh eltűnt belőle. Lehajtotta a fejét, és az asztalon heverő bőrcsíkokra meredt.

Aztán megrántotta a vállát, és munkához látott. Vékony szíjjal összefűzte a tok két oldalát.

kép | shutterstock.com